

[Rytter.]

Demokrati. Spørgsmaalet har overhovedet intet at gøre med Regeringsformen. Det er et rent praktisk Spørgsmaal.

Ministeren kom selvfølgelig — det vilde jeg ogsaa have gjort i Ministerens Sted — ind paa at rose Forholdene, som de var i Sverige og Finland. Ministeren vil dog selvfølgelig give mig Ret i, at det altid er vanskeligt at paaberaabe sig andre Landes Forhold. Jeg vil gøre opmærksom paa, hvad Ministeren maaske ved langt bedre end jeg, at i Finland og Sverige har de ikke noget, der svarer til at slutte Sagen med en Advarsel. Ifølge den sidste Statistik, som af Københavns Politi er tilstillet Justitsministeren, afsluttes i Danmark vistnok hver syvende Sag med en Advarsel. Dette Forhold er næsten ukendt i de to andre Lande, hvilket medfører, at man dér har langt mere Brug for de smaa Dagsbøder end her i Landet. Om man i Finland og Sverige er begejstret for Systemet, ved hverken Ministeren eller jeg. Min Anskuelse er den, at de to Lande har det, og saa maa de forsvare det. Hvis Justitsministeren opnaar at faa dette Lovforslag gennemført, vil Ministeren opleve det Særsyn, at vi Modstandere af Systemet gaar over til at forsvare det ud fra den Betragtning, at naar noget saadant er gennemført, skal man ikke forandre det hvert tredje, tiende eller femtende Aar. Det maa staa sin Prøve Tiden ud. Derfor kæmper vi ivrigt imod det, da vi mener, det er uheldigt.

Den højtærede Minister inddelte sine Indvendinger imod mig i følgende fire Kategorier, som jeg vil nummerere, for saa kan Ministeren lettere imødegaa mig igen. Det er selvfølgelig altid vanskeligt at diskutere, naar man ikke har set Fortrykket, men jeg skal gøre mit bedste for at referere loyalt og sagligt, hvad Ministeren udtalte.

Ministeren sagde først: Jeg tillægger ikke det, den ærede Ordfører for Venstre fremhævede, nogen Vægt. Det, jeg havde sagt, var: Tilhængere af Dagsbodssystemet har mange forskellige Anskuelser, men Modstanderne staa fast paa eet Synspunkt. Hertil bemærkede Ministeren, saa vidt jeg husker: Det giver jeg ikke meget for, for Modstandere er altid enige, men Tilhængernes Anskuelser kan være nuancerede. Modstanderne er nemlig enige om et: ikke at forandre det nuværende.

Mener Ministeren virkelig, at Justitsminister Steincke kan være bekendt at anvende en saadan Argumentation over for mig, som udtrykkeligt gjorde opmærksom paa, at vi havde et Standpunkt, nemlig det,

der fremgik af det Cirkulære, som jeg udsendte, medens jeg var Justitsminister, hvori jeg skrev til Statsadvokaterne: Overalt hvor I synes, at Straffen skal fastsættes i Forhold til vedkommendes Formue, skal I over for Domstolene oplyse, hvorledes vedkommendes Formueforhold er, og er I ikke tilfredse med Dommen, saa appeller den! Den højtærede Minister kan dog ikke sige, at det er et negativt Standpunkt. Jeg tør oven i Købet fastholde, at jeg er den eneste Justitsminister, som har udsendt et saa positivt Cirkulære til Statsadvokaterne som dette. Jeg har i alt Fald ikke set, at den højtærede Justitsminister har gjort det.

Saa indvender den højtærede Justitsminister, maaske med Rette: Ja, men det har ikke tilstrækkelig Virkning. Dertil maa jeg sige, at det ved den højtærede Justitsminister ikke noget om, for et saadant Cirkulære har selvfølgelig kun fuld Kraft, saa længe den Minister, der har udstedt det, ogsaa sidder ved Roret, selv om Cirkulæret gælder, thi med dette følger nemlig ogsaa at tage Ansvar for det. Statsadvokaterne vilde her komme ud for et stort Ansvar, nemlig det, at de skulde have Lov til at appellere disse Sager, saa snart de ikke var tilfredse med den Bøde, som blev idømt. Men Statsadvokaterne kunde tage det Ansvar, fordi de kun behøvede at henvise til, at de havde handlet efter Justitsministerens Ordre; saa var Statsadvokaterne dækket, de var dækket af den Minister, der havde givet den paagældende Ordre. Ministeren kan altsaa ikke hævde, at vi Modstandere af Dagsbod ikke har noget fælles Synspunkt, vi har udstedt et Cirkulære saa positivt som vel muligt. Jeg tror derfor ikke, den højtærede Justitsminister vil holde paa denne sin første Indvending imod mig.

Den anden Indvending mod mig var den: Den ærede Ordfører for Venstre har nævnt en Mængde Eksempler, men der var det mærkværdige ved dem, at de paagældende Folk allesammen var uformuende.

Jeg vil spørge den højtærede Justitsminister: Mener Ministeren virkelig, at han kan være bekendt at komme med den Indvending imod mig? — naar jeg udtrykkeligt, da jeg anførte disse Eksempler, sagde: Jeg maa selvfølgelig nævne Tilfælde, hvor det drejer sig om uformuende, for det er dér, vi mener, at Dagsbodssystemet ikke slaar til. Vilde det ikke være noget mærkeligt, naar det var det, jeg skulde illustrere, saa ikke at tage Eksempler, hvor vedkommende var uformuende? Selvfølgelig maatte alle mine Eksempler ramme Tilfælde, hvor de